

ρίας, άφελείας και σατανικότητας, σεμνότητας και άδιαντροπιώς. Άλλοτε με ξάφνιαζε με τον κυνισμό της και άλλοτε με συγκινούσε με τα καλά της αισθήματα. Δεν μπορούσα ακόμη να καταλάβω αν είχε μετανοήσει πραγματικά για το φριχτό έγκλημά της. Μου μιλούσε για τα θύματά της, άλλοτε με οίκτο και άλλοτε με περιφρόνησι, με μίσος σχεδόν!... Σ' αυτές τις στιγμές, είχα την έντύπωσι ότι η γυναίκα αυτή μπορούσε να δηλητηριάσει κι άλλους έφτά ανθρώπους για μία κορδέλλα ή ένα μικρό καθρεφτάκι... Τι τα θέλετε, όμως, κάθε φορά που βρισκόμουν κοντά της, λησμονούσα και τους ήθικους ένδοξασμούς μου και τα έρωτηματικά που με βασανίζαν, για να μεθύσω με τη γλύκα των χειλιών της..

Ξαφνικά, παρατήρησα κάποια αλλαγή στην στάσι της Μαρίας απέναντί μου. Η παράξενη αυτή γυναίκα φαινότανε σαν να με απέφευγε, σαν να με είχε βαρεθή. Δεν έρχότανε ταχτικά στα ραντεβού μας ή μ' άφηνε να την περιμένω μία δλόκληρη ώρα. Και όταν έρχότανε, ήταν μάλλον έπιφυλακτική μαζί μου, συγκρατημένη στα χάρδια της και στα φιλιά της. Όσο περισσότερο άφωσιωνόμουν εγώ σ' αυτήν, τόσο η Μαρία φαινότανε σαν να ήθελε να διακόψουμε τις σχέσεις. Του κάκου προσπαθούσα να θερμάνω και πάλι την καρδιά της. Τα έρωτικά μου παράπονα, ή ίκεσίες μου και ή φλογα του πάθους μου, άφηνάν την Μαρία αδιάφορη... Δεν ήξερα

πειά τί να θάλω με τον νού μου... "Αρχισα να την παρακολουθώ έπει-δη είχα την ύπόνοια ότι χάρισε σ' άλλον την καρδιά της και τα φιλιά της. Και όμολογώ τώρα, χωρίς βέβαια να θέλω να δικαιολογήσω τον έαυτό μου, ότι ήμουν άποφασισμένος να σκοτώσω τον αντίζήλό μου. Μά δεν μπόρεσα να πιάσω την Μαρία με κανέναν άλλον.

Σάν άστραπή διαδόθηκε ένα πρωί στο κολασμένο νησί μας ή είδησις ότι ή Μαρία αυτοκτόνησε, φυτεύοντας μία σφαίρα στον κρόταφό της. Κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει τα αίτια που έκαναν την γυναίκα αυτήν να πάρη τέτοια άπόφασι, ούτε και αυτός ο άντρας της.

Ο θάνατος της Μαρίας μάς θύθισε όλους σε κατάπληξι και λύπη. Κι' απ' όλους περισσότερο λυπηθηκα εγώ... Και το δικό μου τό μαρτύριο ήταν μεγαλύτερο γιατί δεν μπορούσα να εκδηλώσω τον πόνο μου, ν' αγκαλιάσω την Μαρία έστω και νεκρή και να φιλήσω για τελευταία φορά τα χείλη της, τα χείλη αυτά που με είχαν μεθύσει με τό διαβολικό άρωμά τους...

Μία ολόκληρη εβδομάδα, δεν είχαμε άλλο θέμα συζητήσεως από τον θάνατο της Μαρίας. Γιατί αυτοκτόνησε; Ποιοι λόγοι την έκαναν να βαρεθή ξαφνικά την ζωή της; Φαινότανε τόσο εύτυχισμένη κοντά στον άντρα της! Πάντοτε γελοούσε και τα μάτια της έλαμπαν από χαρά... Μήπως αγάπησε κανένα στο νησί και κείνος την περιφρόνησε; Μά όλοι απέκλεισαν την πιθανότητα αυτήν. "Όλοι ήσαν έρωτευμένοι με την Μαρία και αν εκείνη διάλεγε κανέναν, αυτός θα έπεφτε άμέσως στην αγκαλιά της... Ούτε καν πέρασε από τό νού μου ή σκέψις ότι ή Μαρία αυτοκτόνησε εξ αίτιας μου, άφου είχε πάψει να μ' αγαπά...

"Υστερ' από δεκαπέντε μέρες, όλοι οί θαυμασταί της Μαρίας την είχαν λησμονήσει. Και αυτός ακόμη ο άντρας της φαινότανε σαν να παρηγορήθηκε για τον θάνατο της συντρόφισσάς του. Έγώ μονάχα αναστέναζα βαθειά, κάθε φορά που αναπολούσα τα παραφορα αγκαλιάσματα της φίλης μου και τα αινιγματικά της μάτια...

Πέρασε ένας περίπου χρονος. Ένα βράδυ, ο Καρνό, μόλις με είδε να μπαίνω στο κατάστημά του, μου έκανε νόημα ότι ήθελε να μου μιλήσει ιδιαιτέρως. Από την έκφρασι της φυσιογνωμίας του, κατάλαβα ότι συνέβαινε κάτι σοβαρό. Με τράβηξε σ' ένα μικρό χώρο που χρησίμευε για άποθηκη και, με φωνή βαρεία, άποφεύγοντας να με κυττάζει στα μάτια, μου είπε:

"Εκλαψα κι' εγώ μαζί του συντριμμενος.

«... Διά να μπορέσωμεν να αναβιώσωμεν τον τόπον αυτόν, δά να του δώσωμεν την θέσιν και την αξίαν του είναι ανάγκη εργασίας, όχι μόνον άτομικής εργασίας ένός εκάστου, αλλά και της συνολικής όλων μας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τον λόγον του εις Χανιά)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Έπηρεάζονται τα ζώα από τη μουσική;

— Ναι, άπαντά άδιστακτως στο έρώτημα αυτό ο διάσημος φυσιολόγος Μάντ, ο όποιος βεβαιώνει ότι ή μουσική προκαλεί σ' αυτά τα ίδια περίπου συναισθήματα που προκαλεί και στους ανθρώπους.

Αυτό ίσως νάνε λιγάκι ύπερβολικό. Πάντως, τό βέβαιο είναι ότι ή μουσική έξασκει επίδρασι σε ώρισμένα ζώα.

Ο σκύλος, π. χ. λένε, ότι είναι πολύ ευαίσθητος στη μουσική και έχει πολύ ιδιότροπα γούστα.

Διηγούνται μάάλιστα, ότι κάποιος σκύλος ψόφησε από τό «κακό» του, έπειδή ήταν αναγκασμένος απ' τό πρωί ως τό βράδυ ν' άκούη τό «φάλτσο» βιολι του κυρίου του!...

Έπίσης και ή γάτα, όταν άκούση κακή μουσική, αρχίζει να νιαουρίζει άγρια, προσπαθώντας να εκδηλώσει έτσι τη δυσαρέσειά της.

Τό ζώο όμως που επηρεάζεται περισσότερο απ' όλα τ' άλλα απ' τη μουσική, είναι τό άλογο.

Οί ήχοι που θγαίνουν από τα χάλκινα όργανα και ιδιαιτέρως από την σάλπιγγα, προξενούν στο άλογο μία έντελώς ξεχωριστή συγκίνησι.

Ένας άλλος φυσιολόγος, ο σέρ Χόθ, έμελέτησε τ' άποτελέσματα της επίδράσεως της μουσικής στον έλέφαντα και στο λιοντάρι.

Παρετήρησε δέ ότι τα ζώα αυτά έχουν πολύ ιδιότροπες μουσικές προτιμήσεις. Ευχαριστούνται δηλαδή στους θροντερούς κι' άκανόνιστους ήχους, ένω απ' έναντίας ή σιγαλή άρμονία τα έξερεθίζει.

Είνε πασίγνωστη επίσης ή ιστορία του Γάλλου έπαναστάτου Πελλισών, ο όποιος, κατά τό διάστημα της έγκαθειρέξεώς του στη Βασιλίλη, είχε έξημερώσει με τη μουσική μία άράχνη, ή όποία είχε συνηθίσει να κατεβαίνει σε ώρισμένες ώρες και να παίρνη τό πρόγευμά της και τό δείπνο της μέσα απ' τη φούχτα του φυλακισμένου της φίλου.

Η άράχνη αυτή είχε ακόμα την Ικανότητα ν' αντιλαμβάνεται ώρισμένες διαταγές, τις όποιες της έδίδοντο διά μουσικών τόνων.

Μία μέρα, όμως, ένας βάρβαρος δεσμοφύλαξ έπιασε την άξιοθαύμαστη και άθώα εκείνη άράχνη και την πάτησε κάτω απ' τη φτέρνα του, λέγοντας στον κατάπληκτο Πελλισών, ότι ο κανονισμός της φυλακής δεν επέτρεπε στους καταδικούς να έχουν... συντροφιά!

— Σήμερα τό μεσημέρι, θρήκα κάτω από τό χαλί του δωματίου μας, ένα γράμμα που μου είχε γράψει ή Μαρία πριν αυτοκτονήσει... Η έπιστολή αυτή θα έπεσε, φαίνεται, στο πάτωμα και θα σκεπάστηκε κάτω από τό χαλί χωρίς να την προσέξη κανείς... Σήμερα μόλις την θρήκα... Η Μαρία μου έγραφε ότι αυτοκτονούσε έπειδή αγάπησε κάποιον και ή αγάπη της γι' αυτόν την έκανε να μετανοήσει για τό παλιό της έγκλημα και να άηδιάσει τον έαυτό της... Δεν φανέρωσε στον αγαπημένο της τίποτα από την άγωνία που δοκίμασε... Και άποφάσισε ξαφνικά να σκοτωθή για να γλυτώσει από τό μαρτύριο αυτό...

Παρ' όλη την ταραχή μου, θρήκα τη δύναμι να ρωτήσω: — Μά γιατί τα λές αυτά σε μένα ιδιαιτέρως;...

Ο καταστηματάρχης σήκωσε τότε τό κεφάλι του και μου έρριξε ένα παράξενο βλέμμα — ένα βλέμμα που μου έδωσε να καταλάβω ότι τα ήξερε όλα... και άρχισε να κλαίη.

"Εκλαψα κι' εγώ μαζί του, συντριμμένος από την άποκάλυψι που μου έκανε ο Καρνό, που ένω ήξερε ότι ή γυναίκα του είχε φίλο, δεν τολμούσε να παραπονεθή.

Κλαίγαμε κι' οί δυό την Μαρία, την φαρμακεύτρια...

ΠΩΛ ΜΠΙΟΝΝΕΤΑΙΝ